בעיות – לא בבת אחת!

כל הזמן אנחנו עוסקים בבעיות קרדינאליות של האנושות ושל ארצנו הקסנטונת. מסבירים את חבילה־ביה לעומת חבילה־אלף, נותנים פירושים כלכליים ופסיכולוגיים למצב המחורבן, מדברים על הצד המישפטי של מישפט שרון־טייס ועל הצד המוסרי של אישיותו הגדולה של התובע. עושים ספקולציות מה תהיה ההשפעה של הסכם חוסיין־ערפאת, שופכים טונה של דיבורים על כל מטר נסוג משיטחה של לבנון. קוראים ראיונות בלתי־נגמרים עם השר מודעי, ובדרך כלל מסכימים בעניין הזה עם גרעון פת. בקיצור, מנסים לפתור את הבעיות הכי־רציניות של העולם. תגידו, לא כדאי להפסיק את זה?

כל אחד מאיתנו יש לו שלושת אלפים בעיות משל עצמו, והוא לא מסוגל לפתור אפילו חצי מהן. אז למה אנחנו כל הזמן פותרים כלכלה וביטחון ויחסי ברית־המועצות עם ישראל?

אני החלטתי להתחיל מהתחלה. זאת אומרת, קודם כל אני אפתור את הבעיות של עצמי, אחת־אחת, ובמשך הזמן אצבור נסיון כזה, שבשונג אחד אולי אצליח לשחרר אתכם מאגודת־ישראל, למשל, או מהאינפלציה, או מהבצורת. אבל לנגזם, לנגזם (לאט, לאט) — כמו שאומרים הייקים. מייד התיישבתי ורשמתי על דף נייר את כל הבעיות האישיות שלי, ובגלל זה שיתכן כי יש חפיפה בין בעיותיי לאלה שלכם, בואו ננסה לפתור אותן ביחד.

בעיה אלף מתעוררת כל יום שישי והורסת לי את השבוע עד היום הרביעי הבא. ברארם מן הישוב, 12 שנות לימוד, בוגר צה"ל, בעל מישפחה — מה הוא עושה ביום שישי בצהריים? הוא קונה שניים־שלושה עיתונים ועוד כהנה וכהנה מקומונים, הניתנים לו בחינם. הוא מקפל יפה את חבילת־הנייר העצומה, האוגרת בתוכה את כל חדשות העולם, והולך לו שמח וטוב־לב לביתו. שם הוא מניח את החבילה בצורה מסודרת על שולחנו, ולפי שיטה שהתפתחה במשך השנים, הוא שולף ממנה חלקים להשכלתו.

הסדר שאני עושה בעיתונים שלי הוא על גבול הטרוף. אני מודה. קודם כל אני שולפת את מדורי הספורט ורק מעיפה בהם מבט חטוף מאוד, שמא במיקרה התגנבה אליהם ידיעה שאינה שייכת לעולם־הספורט. כשאני נוכחת שהכל שם בענייני גולים וריבאונדים וכו' אני מקפלת את הדפים הספורטיביים ומניחה אותם ליד דלת־היציאה מהבית. אחר־כך, בשעה מסויימת, אני ניגשת לחלקים העוסקים בכלכלה. שער יציג, דולר נוסעים, עוד איזה קטע קצר וגם הכלכלה עוברת קיפול ומנותחת־עדין ליד הדלת. מדורי הסיפורת מועברים לחדר־השינה, כי אותם קוראים ביום הראשון בלילה. המקומונים נקראים ביום השישי בערב, ועמודי החדשות ביום השבת בבוקר. התוספות של יום השישי נקראות בסדר מסויים, והחלק המדיני נקרא קודם כל על־ידי הבעל ורק אחר־כך על־ידי. בקיצור, יש סדר קפדני בזמן הקריאה וסדר קפדני איך מוציאים מהערימה את החלקים. רק ככה אני יכולה ליהנות מהעיתונים. למרות מה שכתוב בהם.

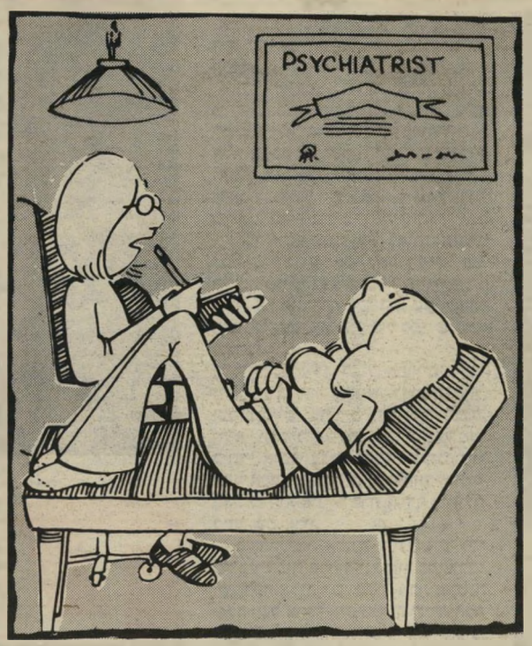

נו, אז איפה הבעיה אתם שואלים? הבעיה מתחילה ומתעוררת במיקרים שבין קניית חבילת העיתונים לבין החזרה הביתה.

אתה מתעכב באיזה מקום שיש בו אנשים קוראי השפה העברית. רק אתה נכנס, מניח את החבילה על השולחן באופן מסודר וכמעט סימטרי, נשלחות שמונה ידיים גסות ומפרקות לך את הערימה ואת הלב שלך לחתיכות קטנות. אחד רוצה לראות רק את ההורוסקופ של סבתא שלו, השני רוצה לראות אם פרוש כבר פרש מהקואליציה, השלישי רק איכפת לו כמה הדולר היום, והרביעי רוצה לראות אם מופיעה התמונה של השכנה שלו, שהתגרשה מבעלה. תוך שלוש רקות נשארו מהעיתונים החשובים רק רפים מפוזרים על כל החדר, וכל החשק שלי לעבור שבת שלווה בבית, עם העולם כולו מול עיניי, עובר לי באופן דחוף ביותר. למי יש חשק לקרוא רפים מיקריים, שאף פעם אי־אפשר לדעת איפה הם התחילו ואיפה סוף הסיפור מעמוד 9?

אז לפני בעיות העולם, בואו נפתור את הבעיה הזאת. בואו ונשנא באופן מאורגן כל איש ואשה שיש להם יד בעשיית התועבה הזאת, ואולי אפילו נכריז מעל בימה זו:

ארור יהיה האיש אשר יגע בעיתונים שלנו מהיום והלאה!

אמן.

פינת הקמצן

אל תחשבו שזה דבר פשוט, למצוא כל שבוע משהו שלא עולה כסף. אבל כבראדם חדור יעוד חסכוני (רק בשעות קשות למדינה), אני מרגישה חובה לאומית להתקמצן ולקמצן אתכם. אז, כמו שאתם כבר יודעים, אפשר ללכת סתם לטייל ברחובות ולראות שמש (בדיזנגוף) ופרחים (בגליל), ואפשר להתיישב בבית־קפה ולהגיד למלצר „אני מחכה לחברה ואחר־כך נזמין," וכשרואים שהחברה לא באה — אפשר לקום וללכת.

אפשר להמציא כל מיני דברים, אבל פה ושם מתחשק בכל זאת איזה הרגשת לוכסוס. שמישהו

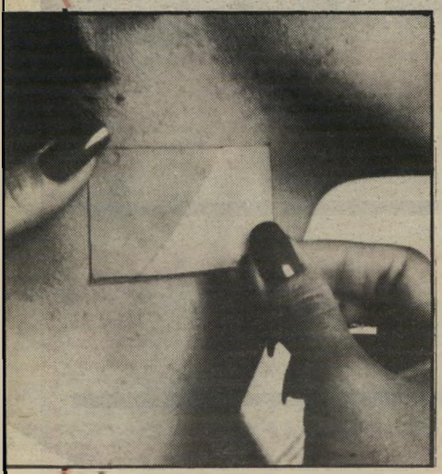

יתייחס אליך יפה ויטפל בכך — אבל בלי כסף. בטח שאפשר למצוא מאהב, אבל לא אני אציע לכן את הרעיון הזה ואגרום להרס בית בישראל. ובכן, אם אין לכן מאהב ובכל זאת אתן רוצות טיפול ופינוק בלי כסף — אז יש רבלון.

חברת רבלון הציבה בפרפומריות המובחרות וברישתות־השיווק בערים הגדולות מיתקן מיוחד, הבודק את מצב עורך. כלומר, אחרי טיול ארוך ומייגע, בין צפון־העיר, ששם אפשר להשיג מלח יותר בזול, לבין דרום־העיר, שם אפשר להשיג צימוקים יותר בזול, את ממש נופלת מהרגליים ואת צריכה מנוחה ופינוק.

נכנסים לפרפומריה הקרובה של רבלון ומתיישבים. יועצת־יופי נגשת אלייך, מפטפטת איתך קצת בנימוס ובאדיבות, ואחר־כך, בעזרת נייר רק המודבק על פניך, היא בודקת איזה סוג עור יש לך ואיך כראי לטפל בו ולטפח אותו. בסוף הבדיקה, הניתנת חינם אין כסף, אני מניחה שהיועצת תמליץ לך על כמה תכשירי קוסמטיקה המתאימים לעורך. אם יש לך חשק וכסף — תקני. אם אין לך, קחי חתיכת־נייר, רישמי עליה את תוצאות הבדיקה ושימרי אותה.

פינת בן־יהודה

כבר ריווחתי לכם שאני נמנית עם לקוחותיה הקבועים של האקדמיה ללשון העברית. כלומר, אני כותבת והם מתקנים לי את העברית. הודיתי לאנשי האקדמיה, ובמיוחד לגורית הכותבת לי מיכתבים נחמדים הנפתחים במילים „שלומך ישגא", וחשבתי שבעצם יהיה נחמד מאוד אם אני אלמד כל שבוע מילה חדשה בעברית. במחשבה שניה, ממש נבהלתי מהעניין. אם אהיה תלמידה טובה ואזכור את המילים החדשות וגם אשתמש בהן, הרי שבתוך שנה אחת לא יבין אף אחד מקוראי על מה אני מדברת בכלל. אז מה עושים? לומדים ביחד.

כל שבוע אביא לפניכם את הפשלות שלי מהשבוע שעבר ואת התיקונים של האקדמיה, וככה, במשך הזמן, נדע כולנו עברית נהדרת.

שעור א': טישו (מימחטת־נייר) נקראת בעברית מלמלית, וברבים מלמליות. נו, ווס זאגס דת רעיון על א־כיפאק או לא?

בוסתן לילדים

כבר היה נסיון כזה בתל־אביב, ולצערי הרב הוא לא הצליח. עכשיו מנסים אותו שוב בפאב תיאטרון הבוסתן, מול הדולפינריום.

המיסעדה תהיה פתוחה בכל ימות השבוע, ויהיו בה הופעות של מיטב אמני ישראל וכולי וכולי. אבל כל זה לא מעניין אותי. אותי מעניין רק היום הזה בשבוע, בו כל ההורים אוכלים עם הילדים שלהם ארוחת־צהריים. ולפעמים מתחשק להם לעשות מהשבת באמת יום־מנוחה, למרות הילדים. מנסיוני הפרטי, לאכול עם הילדים ארוחת־צהריים שקטה ורגועה במיסעדה, זה חלום שסיכויי התגשמותו שואפים לאפס. אם לא המצאת איזה פטנט מבריק המנטרל ילדים.

בעלי הבוסתן המציאו. בשבת בצהריים הם מסירים מעל השולחנות את צינצנות־הפרחים המסורתיות ושמים במקומן דפי־ציור וכוס מלאה צבעים. ילדים, שכידוע עדיין לא התפתח בהם חוש הביקורת העצמית, בטוחים שהם ציירים דגולים, והם מסתערים מייד על הדפים והצבעים. נכון שהמוזה מחזיקה אצלם רק כרבע שעה, אבל הרבע שעה הזאת, שבין הזמנת המנות לבין תחילת האכילה, היא תמיד שעת משבר א' של ההורים. בצהריי פתיחת המיסעדה, כשהייתי שם עם מישפחתי בתור שפני־נסיון, זה הצליח מעל המשוער. אחר־כך הגיע האוכל, שכלל צלחת צ'ולנט ענקית וצלחת קוסקוס ענקית (למען אחדות העם היושב בציון), ועכשיו חיכיתי לראות איך הם יפתרו בשבילי את שעת משבר ב', שהיא כידוע מהסקונדה (השניה) שהילד גומר את מנתו ועד לזמן שההורים גומרים את האוכל שלהם, ואפילו שותים את הקפה שלהם בשקט־בשקט.

בעלי הבוסתן הזמינו את דודו טופז שינהל את העניין, ודודו טופז הזמין קוסם שישעשע את הילדים. הדבר הכי־חכם שהם עשו זה להגיד לילדים שיעזבו את השולחנות של ההורים ויצטופפו קרוב לבימה. הקוסם ריתק אותם במשך חצי שעה, ואחר־כך דודו הזמין לבימה כל ילד או

ילדה שרצו לשיר, לרקוד או לספר בדיחה. רק הורים מבינים את התענוג של לשבת במיסעדה, רק האשה והבעל, ולאכול בשקט מבלי להגיד דברים חינוכיים כמו „תוציא את המרפק מהמרק, אל תירק, תגמור את האוכל, אל תבעט ברגליים" ועוד ועוד.

רק כשנגמרה שעת־התענוג וכבר היינו לבושים במעילים, שלפנו את הילדים מעם הבימה והלכנו הביתה.

בתור סיפתח זה היה יוצא מן הכלל. עכשיו נחזיק כולנו אצבעות שזה יימשך כמו שהם הבטיחו. כל שבת דודו טופז, כל שבת קוסם וכל שבת חגיגה לילדים ושקט להורים, בלי תוספת מחיר.

אינשאללה.